

Homilie bij de Damiaanviering zondag 8 mei 2022, Sint-Antoniuskapel, Leuven

Niet zo lang geleden was ik uitgenodigd op het tienjarig jubileum van Grenzen bewegen Leuven, een inter-levensbeschouwelijke vereniging in Leuven die opgericht is naar aanleiding van het Damiaanjaar. Het was wel iets meer dan tien jaar, maar daar was het gekende virus verantwoordelijk voor. 'Interlebensbeschouwelijk' en 'grenzen bewegen'; dit zegt al genoeg. Mensen die vanuit het Testament van Damiaan mensen dichterbij elkaar willen brengen. Mensen die over verschillen heen willen samenwerken aan een samenleving waar respect is voor ieder mens. Ik wil hierbij de hele vereniging feliciteren voor wat zij in Leuven in gang heeft gezet. Maar vooral ook de paters picpussen bij deze gelegenheid omdat verschillenden van hen hierbij toch een toonaangevende rol hebben gespeeld.

Ik zei expliciet 'in navolging van Damiaan' want in feite was de melaatsenkolonie van Molokaï wat levensbeschouwing betreft een weerspiegeling van de samenleving toen. Maar Damiaan toonde zich een echte herder in het spoor van Jezus. Allemaal verdienen deze melaatsen het respect dat elk mens verdient, dat een kind van God verdient zou een gelovige zeggen.

Dat was toen niet evident. Dat is nooit evident geweest. Dat hoorden we ook in eerste lezing vandaag waar wij een Paulus aan het woord horen die grenzen wil verleggen. Hij ervaart tegenstand in eigen kringen –en heeft Damiaan dit ook niet ervaren- en blijft zich resoluut verder richten die voor de wereld van toen als 'heidenen' werden beschouwd. Een woord dat vandaag denigrerend klinkt. "Wat zou je u voor deze mensen gaan deze mensen gaan inzetten?!" klinkt het. Maar Paulus heeft een groot besef dat hij hiertoe geroepen is. Hij zegt: "Weet je nog wat onze Heer zei? Ik heb u bestemd als een licht voor de heidenen, opdat gij redding zou brengen tot aan het uiteinde van de aarde."

Wij willen vandaag Damiaan eren omdat hij dit waargemaakt heeft. Tot aan de uiteinden van de aarde. Redding, verlossing brengend voor alle mensen. Hij wou ze niet in categorieën stoppen. Hij zag een kind...hij zag een oude vrouw....hij zag een man...hij zag een vrouw...en hij zag een mens in nood, een mens die waardigheid verdient en vroeg zich af hoe kan ik hen ten dienste staan. Hij zag in hun ogen Jezus' ogen die hem opriepen de zieken te bezoeken, de gevangenen te verlossen, de naakten te kleden, de hongerigen te voeden... U weet allemaal hoe ver barmhartigheid voor Jezus ging. En ik wil zeker nu al alle laureaten van de Damiaanprijs vandaag proficiat wensen, niet alleen de winnaar, omdat dit een gevoeligheid is die we waargenomen kan worden bij alle kandidaten. Ik wens dat jullie dit verder waarmaken in de samenleving van vandaag. Jullie verdienen allemaal onze herkenning.

Het heeft eeuwen geduurd dat Damiaan op het podium van de heiligheid gezet werd, iets wat vandaag herdacht wordt. Maar ondertussen was en bleef hij de "held van Molokaï." En gelukkig Maakt dit gegeven dat mensen over verschillen heen, zelfs van levensbeschouwing, zijn levenswerk verder zetten.

Damiaan heeft het wel vanuit een groot roepingsbesef gedaan. Hij wou net als Jezus een goede Herder voor mensen zijn. Hij kon geen eeuwig leven geven. Maar zou ervoor blijven gaan dat geen van zijn schapen verloren zou lopen.

Laat het levensvoorbeeld van Damiaan ons verder aansporen om mens voor de mensen te zijn, herder als God. Of zoals he Damiaanlied zingt:

Laat ons als Damiaan, begeistert en vol vuur, verder in Uw voetspoor gaan, met mensen begaan.

Patrick Maervoet

Deken van de Pastorale Regio Leuven